

SPARTACUS

264/29

Uitgeverij van de Communistenbond "SPARTACUS".

PROLETARIËRS ALLEER LANDEN, VERENIGT U !

ACTUELE
BERICHTEN

31 maart 1945.

POLITIEK OVERZICHT.

De formele oorlogsverklaring van Turkije aan Duitsland noemen wij in een vorig nummer een feitelijke oorlogsverklaring aan Rusland.

De brave burger van, wiens herinnering eindigt waar "de Ruff" is verblagen door "de Rus", "de Amerikaan" en "de Engelsman" (on de brigade "Irono" natuurlijk) praat wel van het versterken van oude feiten en het begin van een nieuwe tijd, maar eigenlijk verwacht hij aan het einde van de tweede wereldoorlog een herstel van de oude gelegenheden tot zakendoelen en winst maken. In de hoge heren, die in Yalta en straks in San Francisco de wereld verdelen en het door radio en pers van ideeën voorzien, helpen hen niet graag uit de droom.

Maar een angsterde droom is het niet! Niet alleen was Stalin's pers in Rusland en elders werkvaardig kool in haar begroting van de Turkse, Egyptische en Arabische wapenbroeders. Maar na een paar weken volgde de uitspraak door Rusland van het Russisch-Turkse vriendschapsverdrag. De Engelse regering verklaart, hiervan niet van tevoren op de hoogte gesteld te zijn. Natuurlijk niet! Want het is een slag, direct tegen Engeland gericht.

Van de overkant van de Atlantische Oceaan kent dezer dagen een woordvoerder van het olie-kapitaal de wereld berichten, dat men zich daar ongerust maakt over het verlies van de heerschappij op olie-gebied door de Verenigde Staten, wanneer de grote wereldmonopolies zich opgerust maken, dan laten zij de tien gebieden en alle mogelijke Atlantic Charters aan hun laars, dan veranderen de slagschepen van koers, de marine- en luchtstuntpunten hebben groot-alarm, de wapenindustrie werkt met drie ploegen en haar aandelen gaan omhoog.

Roemenië, dat is olie, en Oor-Azië, dat is ook olie, en Turkije is een grensdelstelling tegen het olie-producerende en olie-gebieden bezettende Rusland. Turkije is tenslotte de Iardanellen-linie van het Engelse en Amerikaanse kapitaal, die Rusland in het zuiden de weg versperft naar de wereldzeeën.

De Engelse arbeiders, die Mr. Attlee, de leider der Engelse Labourparty, toejuicht als hij het heeft over de komende vrede - en de Russische arbeider, die in Moskou Churchill, Stalin en Roosevelt

heeft toegejuicht, ze zullen elkaar misschien nog eens, wie weet binnen hoe korte tijd, ontmoeten aan de Zwarte Zee of bij de Perzische oliegebieden. En ze

zullen in één gruwelijke jaaner onderwinden, dat er in Moskou, in Yalta, in San Francisco, niet gesproken

is over vrede door de Big Three, vrede die de oorlog zou uitbannen, maar dat daar de tegenstanders bijeen waren, die reeds nu de gekantsterde vuisten op tafel deden neerkomen om zich goede posities te verschaffen voor de volgende, de derde wereldoorlog.

Na de tweede, de derde wereldoorlog. Tijdens deze oorlog reeds de voorbereiding van de volgende. De stille diplomatieke, de financiële, de spionnage- en de politieke voorbereiding, en soms, zoals nu met Turkije, de openlijke broek, die de mensheid laat zien, waar ze straks aan toe gaat.

Er wordt wel eens gevraagd, als Goebbels weer zijn wekelijks rotsvast vertrouwen in de voorzienigheid en in de Duitse overwinning publiceert: Zou hij nu nog denken, dat hij een kans heeft? Maar geeft hij het niet op? In plaats van de oorlog nodeloos te verlengen?

Hier ziet men het antwoord. Goebbels en von Ribbentrop weten precies welke diepe scheuren er door het schijnbaar hechte front van hun tegenstanders lopen. Zij weten, dat het dralen en uitstellen van de grote Engels-Amerikaanse aanval in het Westen een reden had. Duitsland uitgeschakeld, dat betekende, dat Rusland de handen vrij kreeg, terwijl Amerika en Engeland in een zware oorlog met Japan nog geruime tijd de handen gebonden zouden zijn. Dus hadden Churchill en Roosevelt hier, in het Westen geen haast.

Zoveel te meer haast heeft Stalin. Als Duitsland verslagen werd vóórdat Japan gekraakt is, dan heeft Rusland de handen vrij, dan leggen de geweldige Russische legers niet alleen hun gewicht in de schaal bij de buitverdeling in Europa, maar dan kan er in de machtsverhoudingen in Oost-Azië nog van alles gebeuren. Tenminste kan men daarmee dreigen.

Dat is de kans, die Goebbels en von Ribbentrop menen te zien. Dat is hun wanhopige hoop: Dat het front der goallieerden zal kapotbreken, nog vóór zijzelf aan

WAT WIL JE ERVAN DOEN ?

de galg bengelen.

Vandaar de Goebbelse weklachten over het dapperere Duitsland, dat bij het keren van de bolsjewistische opmars, door Amerika-Engeland in de rug wordt aangevallen. Vandaar zijn ier radio geuite bezorgdheid, dat Amerika en Engeland de bolsjewistische vloedgolf niet kunnen tegenhouden, als Duitsland is uitgeschakeld. Vandaar de zending van Dr. Von Hesse naar Stockholm met het feitelijke aanbod, om de "Russische legers te keren met behulp en in dienst van Engeland-Amerika.

Het antwoord van de Amerikaanse en Engelse regeringen heeft de Goebbelse hoop de bodem ingeslagen. Ten eerste denken zij het zelf wel te kunnen klaren met de Russische tegenstander van morgen. Ten tweede zouden zij, na alle anti-nazi-propaganda, door hun eigen bevolkingen in stukken worden gescheurd, als die zich zo grof bedrogen zagen door een eenheidsfront Churchill-Hitler. En de Russische successen van de laatste maanden dwongen de Amerikanen en Engelsen, van hun kant hun sterke legers in beweging te zetten.

Het antwoord op de Goebbelse vredesaanvraag is: Het forceren van de Rijn-linie de stoot naar het Ruhrgebied en naar Midden-Duitsland. Het Duitse nazi-dom loopt op zijn laatste benen.

Maar is het niet merkwaardig, hoe de aanwezigheid van olie in de Roemeense en

Voor-Aziatische bodem, mee-beslist over het tijdstip van onze "bevrijding" hier? En hoe de vriendschap of vijandschap van de regeringen van Stalin en İnönü en de politieke spanning in het Nabije Oosten, mee-beslist over de vraag, hoe lang wij hier nog honger moeten lijden en kans hebben, door de S.D. overhoop geschoten te worden?

Merkwaardig, dat is: waard, om op te merken.

En de invloed van die feiten gaat verder. Zij werken mee in het proces, dat men het wereldgebeuren noemt. D.w.z.: Wat daar tussen de hoge heersers, de vertegenwoordigers van de heersende klassen wordt uitgebroed, wordt bedreigd, wordt heen en weer geschoven, het beslist erover, of aan de Rijn duizenden proletariërs verrekken of aan de Oder tienduizenden proletariërs worden vermoord.

Het beslist erover of in de volgende, de derde wereldoorlog, de Russische en de Engelse, de Poolse en de Amerikaanse, de Hollandse en de Turkse arbeiders tegenover elkaar of naast elkaar, als bondgenoten of als moordende tegenstanders - maar altijd als vechtslaven van de heersers - hun leven en de wereld tot een hel zullen maken.

Wat wil je eraan doen?

Wat W I L je eraan doen !!

-O-O-O-O-

VREDE IN HET ZUIDEN ?

De schaarse berichten die we hier over de toestand in de Zuidelijke provincies krijgen, spreken van een staking aan de mijn Laura, waar de militaire autoriteiten ingegrepen hebben. Verder van een algemeen stakingsverbod voor de arbeiders, van de afkondiging van de verplichte arbeidsdienst en van straat-razzia's, om de jongens, die voor deze arbeidsdienst onderduiken, op te pakken. Ook lazen wij iets van de instelling van een verordenende commissie, bestaande uit vertegenwoordigers der directies, der arbeiders en der militaire autoriteiten, om de ongestoorde gang der productie te verzekeren.

De weten natuurlijk niet, in hoever deze berichten precies en juist zijn. Maar waar zoveel rook is, moet heel wat vuur zijn. Bijna vanaf het begin van de "bevrijding" hoorden we, meestal door de B.S.C., dat er in Limburg "wilde" stakingen uitbraken en dat de spanning en de botsingen tussen de bezittende klasse en de arbeiders in het Zuiden snel groeiden.

Het is voor ons, arbeiders van het grootste belang, dat we ons nu al goed rekenschap geven van wat daar gebeurt. Want ook wij komen in dergelijke verhoudingen

te staan en alle lieve praatjes van oude fouten afleren en beginnen met een nieuw begin, mogen voor ons het beslissende feit niet verdoezelen, wat de "bevrijding" in de mond der terugkomende oude heersers betekent. Namelijk dat wij moeten werken en zij profiteren, dat wij moeten gehoorzamen en zij bevelen, dat wij moeten zwijgen en zij spreken, dat wij de machteloze knechten blijven en zij de machtige bazen zijn.

Wat betekent het uitbreken van "wilde" stakingen? Dat is geen gevolg van "opruiming", zoals fascistische en "democratische" kapitalisten zo graag beweren, maar het is, zoals ieder arbeider weet, een gevolg van de nood waarin de arbeiders verkeren en doordat elke andere weg (van vakbond of beroep op de autoriteiten) niets helpt.

Wat betekent het stakingsverbod? Het betekent, dat de arbeiders verboden wordt om het uitbuitingsrecht der bezitters te bestrijden. Het betekent, dat de openbare macht niet de vaderlijk zorgende staatsmacht is, die boven de klassen troont en het zuivere recht handhaaft, zoals de gare kapitalistische rotten en de half-

gare knebbelaars over klassenvrede beweren, maar dat het is het gewelds-instituut der heersende klasse, dat dient om het kapitalistische uitbuitingsproces zo ongestoord mogelijk te doen voortgaan.

Wat betekenen arbeidsdienst en straatrazzia's op jonge arbeiders? We hebben de laatste jaren hier geleerd, dat dit tyrisch fascistische methoden zijn om het werkvee van het kapitaal, dat zich niet gewillig naar de bevelen van de heersers schikt, en dat door de hongersnood, alléén niet is klein te krijgen, met geweld in gemilitariseerde uitbuitingsverhoudingen te dwingen. Het fascisme van het éne kapitaal gaat onder, het Nieuw-Fascisme van het andere, het overwinnende kapitaal begint. En goed ook !

En wat betekent die commissie uit directies, arbeiders-vertegenwoordigers, en hoge officieren? Zij hebben er ook niets verder van gehoord, dan wat we hierboven schreven, en we willen graag eerst precies de dingen weten, vóór we een oordeel uitspreken. Maar: De nood zo groot, dat de arbeiders overgaan tot "wilde" stakingen, de autoriteiten verbieden niet de uitbuiting maar wel het staken daartegen, gedwongen arbeidsdienst, straatrazzia's. En daar bovenop plakken de heren zo'n commissie uit directies, arbeiders-vertegenwoordigers en officieren. Wat is

264/30
dat voor een commissie? Wat zijn dat voor "arbeiders-vertegenwoordigers"? We zullen er nog wel meer van horen. En zeggen ook .

We hoorden wel eens, in de afgelopen jaren, pessimistische klanken van kameraden. Ze zeiden: Als ze straks de Nazi's weer kwijt zijn, dan denken de arbeiders aan strijd helemaal niet meer. Ze laten zich tevreden stellen met een volle maag, een paar Engelse sigaretten, en een paar "mooie" vergaderingen.

De gebeurtenissen in Zuid-Nederland, zoals trouwens overal in België, Frankrijk en Italië bewijzen dat dit onjuiste verwachtingen zijn.

Niet dat de arbeiders niet van een volle maag, Engelse sigaretten en "mooie" vergaderingen houden. De meesten snakken ernaar. Maar ze krijgen daar niet veel van. En er wordt de arbeiders niet gevraagd, of ze strijden willen. Het kapitaal begint zelf, telkens weer, overal en op alle gebieden, de aanval tegen de arbeiders. Het kapitaal is in deze tijd de macht, die noodgedwongen en haars ondanks, de arbeiders dwingt zich op verzet te bezinnen, zich tot verzet te verenigen. Het kapitaal, dat met de mond de klassenvrede prekt, maakt door haar daden de klassenstrijd der arbeiders absoluut noodzakelijk.

-o-o-o-o-o-o-

GIJ ZULT NIET....

Na de donkere maanden, waarin honger, kou en duisternis als evenveel klauwen om onze kelen greep, en de massa van mensen vertwijfeld wachtte - is eindelijk de beweging gekomen in de verstarde fronten. De Amerikaanse en Engelse legers over de Rijn ! Duitse linies doorbroken ! Steden met eeuwenoude namen vallen onder de mokerslagen van de machtige geallieerde legers. Het front beweegt sneller dan de berichtendienst; de gedrukte berichten, die wij krijgen zijn meestal achter bij de gebeurtenissen.

Na ruim vijf jaar oorlog ! Nadat honderdduizenden jonge mannen gevallen zijn, of verminkt of blind verder het leven door moeten, vechten nog de Duitse soldaten, als ze geen kans krijgen zich over te geven. De wanhopige schurkenclique, die in Duitsland de teugels houdt, zal niet aan overgave denken. Zij, noch hun rotgenoten mogen ophouden de honderdduizenden mensen om het leven te brengen - deze vormen de offers voor het behoud van hun eigen moordenaarsbestaan. Iedere dag, dat de oorlog langer duurt, betekent voor hen een dag langer leven en heersen. In dienst hiervan hebben ze een terreuraap-

raat opgebouwd, dat zijns gelijke op de wereld niet heeft. Ieder lid van dat apparaat, weet, dat als dit apparaat voersaagt, de grote massa van arbeiders met tanden en klauwen hen verscheuren zal, Ieder lid van dat terreuraaparaat heeft voor zichzelf een stukje macht, een bevoorrechte positie en zijn leven te verdedigen. Hiervoor moordt hij een ieder, die de toestand hopeloos vindt en dit zegt, uit. In dienst hiervan heeft hij een angst onder de mensen gebracht, niet alleen voor de dood - de dood loert ook op het slagveld - maar voor de dood, die hij zijn slachtoffers toedeelt. Voor de marteldood in de concentratiekampen, angst voor het lot van familieleden en vrienden.

Hierdoor vechten nog de Duitse soldaten, hierdoor hebben de arbeiders in de verwoeste steden hun boulen nog niet uitgerooid.

Het lot, dat wij nu bijna vijf jaar onder de Duitse bezetting hebben, draagt de Duitse arbeider reeds meer dan tien jaar. Want ook vóór het uitbreken van de oorlog leed de Duitse arbeider gebrek, kreeg hij "kanonnen in plaats van boter", werkte hij aan het vervaardigen van de kanonnen, in

lange arbeidsdagen -- voor een loon, waarvan hij slechts een schamel leven leiden kon. Kanonnen, die hij nu reeds jaren bedient, waarvoor en waardoor hij sterft.

Want hij bedient de wapens als een slaaf; hem is niet gevraagd, hoe hij erover dacht, uit zijn huis, van zijn familie weg te trekken naar het slagveld. Hem wordt ook niet gevraagd, hoe hij over het voortduren van de grote slaachtpartij denkt -- van hem wordt niet verwacht, dat hij het bijltje erbij neer zal leggen. Om hem dat te beletten, heeft zijn "vaderland" legers van S.S.-beulen, zwermen van politie en Himmler-schavuiten op de been. Om hem aan zijn "plicht" te herinneren, staan de vuurpelotons klaar, dag en nacht. Intussen zwerven zijn vrouw en kinderen ergens rond, zonder dak, zonder voedsel, zonder kleren, als ze niet onder het puin liggen.

Wij lazen in een illegaal blaadje, dat in vele steden van Rijn- en Ruhrgebied uit de ramen witte doeken hingen, bij het binnentrekken van de geallieerde legers. Ook lazen we, dat mensen langs de kant "Danke" riepen, om zo uit te spreken hun onbeschrijflijke verlichting, dat het bombarderen opgehouden, de hel van bloed en vuur voorbij is. Zij hebben zo genoeg van de fascistische heerschappij, zij hebben zo geleden onder de waanzin van de oorlog, dat een bezetting van de geallieerde legers hun voorkomt als een bevrijding uit de ergste nood. Misschien ook verwachten zij van de geallieerde regeringen een democratisch bewind. Zeker hopen zij, dat hun familieleden in het soldatenpak zich hebben kunnen overgeven en nu in volledige krijgsgevangenschap zitten. Wie zal zeggen, wat in de murw geslagen, berooide, tot de dood vermoeide Duitse arbeidersmassa omgaat, behalve dan, waar we wel zeker van kunnen zijn, een haat aan hen, die ze in deze ellende gestort, een wilde woede op de bedriegers, die geprofiteerd hebben van hun leed en met praatjes -- voorzover het ging -- met brutaal geweld, als het moest, hen in deze misere gehouden hebben.

Wel weten we, dat de Duitse arbeidersmassa gereed en bereid is, haar boelen, die twaalf jaar lang hen belogen hebben, naar de koel te springen.

De duizenden Engelse en Amerikaanse soldaten, die binnen trekken in de Duitse steden, zijn ook slaven. Beter gekleed, beter gevoed, -- zeker zolang ze soldaten zijn -- en niet zo bloedig onderdrukt als de Duitse. Maar ook zij vechten op bevel, ook zij sterven, zonder dat hun gevraagd wordt of zij willen. Ook zij hebben te gehoorzamen, de kanonnen eerst te fabriceren en daarna de kanonnen te bedienen.

Ook de Engelse en Amerikaanse soldaten vechten voor een zaak, die niet de hunne is.

De oorlog, waarin van beide kanten honderdduizenden vallen, is de oorlog van het kapitaal, waarvoor de slaven sterven. Het kapitaal weet dat beter dan de arbeiders. Het kapitaal weet, dat er een risico aan verbonden is, de slavenlegers, die elkaar bevochten, bij elkaar te laten komen, als bezettingsleger (geallieerd) en verslagen burgerbevolking (Duitse arbeiders). Want hier staan mensen tegenover elkaar, die in hun gewone leven in grote trekken onder dezelfde omstandigheden leven. Zij werken in dezelfde soort fabrieken, zij hebben vaak hetzelfde vak, zij dragen hetzelfde lot.

In grote massa zijn zij beiden ARBEIDERS !

Wanneer het fascistisch regiem verdwenen is, wanneer de oorlog ten einde is, MOET DE HAAT VOORTDUREN !!

Anders zou er voor de geallieerde overwinnaars -- voor het Engels-Amerikaans kapitaal het gevaar bestaan, dat hun slaven ook aan hun parasietenbestaan een einde zouden maken.

Het eerste bevel, dat Montgomery zijn troepen gaf, nadat zij op Duitse bodem waren, was: GEEN VERBROEDERING MET DE DUITSE BURGERBEVOLKING !!

Is dat, omdat het geallieerde opperbevel bang is voor fascistische invloed op de eigen troepen?

Zij weten, dat van fascistische invloed geen sprake kan zijn. Zij weten, dat de Duitse arbeidersmassa het fascisme haat als de pest.

Maar zij weten ook, dat verbroedering internationaal het einde van hun macht betekent.

Dat verbroedering betekent, een tot machtsbewustzijn komen van de arbeidersklasse.

Dat verbroedering de grote massa's van werkslaven zal maken tot een KLASSE met het bewustzijn van te zijn:

é é n k l a s s e !

.....

DE BEVRIJDING VAN DE ARBEIDERSKLASSE MOET HET WERK ZIJN VAN DE ARBEIDERS ZELF.

STEUNT ONS SOLIDARITEITS-

EN PERSFONDS !!